

Nijkamp backstage bij: Michael Zammataro

Het is altijd leuk om iets meer te weten te komen over de aanpak en denkwijze van vissers die hun sporen in het wedstrijdwereldje ruimschoots hebben verdiend. En Michael Zammataro, afkomstig uit het Duitse Essen, heeft al heel wat wedstrijden gewonnen in zijn leven. Michael wil ons wel laten zien hoe hij op de grote rivieren vist. Vandaar dat wij deze kans niet hebben laten schieten en met hem op pad zijn gegaan naar de Nederrijn bij Renkum.

De Nederrijn is een van de favoriete rivieren van Michael om te vissen met de voor hem zo vertrouwde feeder. Doordat hij het erg druk heeft gekregen met zijn eigen bedrijf richt hij zich voornamelijk op het feedervissen. Dit vergt volgens hem wat minder tijd aan voorbereidingen dan het vissen met de vaste stok of match. Michael brengt onder zijn eigen naam onder andere voer en lokstoffen op de markt. Daarnaast is hij momenteel bezig met het ontwikkelen van een nieuwe feederhengel die in de loop van dit jaar te koop zal zijn, de 4.20 meter lange Zammataro Black Feeder. Het prototype van deze hengel gebruikte Michael ook tijdens deze sessie op de Nederrijn. De hengel is stevig genoeg om zware gewichten mee weg te zetten en heeft toch nog een mooie actie om prettig mee te vissen.

Begin juni heeft het bij tijd en wijle flink geregend in ons land en ook bij onze oosterburen. Dit heeft er voor gezorgd dat de Rijn veel water moest

afvoeren en dit veroorzaakte dus ook een verhoogde waterstand en een aanzienlijke stroming. Daar de Nederrijn ter hoogte van de papierfabriek bij Renkum geen kribben heeft, werd het dus zaak de sterke stroming het hoofd te bieden. Het kan soms zo zijn dat er bij hoog water veel plantenresten en ander vuil met het water worden meegevoerd. Dit kan het vissen behoorlijk ingewikkeld maken en zelfs tot een drama, met gesneuvelde toppen etc. Gelukkig was dat deze keer niet het geval en moest er dus vis gevangen kunnen worden.

Altijd hennep!

Aan de waterkant aangekomen begint Michael met het aanmaken van zijn voer. Hij mixt een zak Zammataro Brasm met een halve zak Zammataro Feeder Gold en 120 gram vers gemalen hennep. Ik wil graag weten waar die hennep voor dient, aangezien er hier geen specifieke voornvisserij te verwachten is. Volgens Michael heeft hennep invloed op de spijsvertering en houdt

het de vissen hongerig. Hij benadrukt dat de hennep dan wel kraakvers dient te zijn. Hennep die al een tijd lang in een plastic zak in de winkel heeft gelegen, voldoet niet aan zijn kwaliteitseisen. Alle voerdelen worden op de juiste vochtigheidsgraad gebracht en door een zeef gedrukt om een mooi homogeen geheel te krijgen. Het voer heeft een aangename geur, maar ruikt zeker niet te sterk. Als zijn kist en steun eenmaal op de stenen zijn geplaatst, tuigt Michael zijn hengel op. Zoals gezegd vist hij deze dag met het prototype van zijn Black-feeder. Op de molen zit een hoofdlijn van 20/00 nylon, met daaraan een voor-slag van acht meter 30/00 nylon. De lijn die hij gebruikt heet Tornado en heeft een hoge trekkracht en weinig rek. Dit maakt hem uitermate geschikt voor het vissen met de feeder.

Geen gevochten lijn

Vanwege de niet al te grote visafstand vindt Michael op dit parcours een gevlochten lijn niet nodig. De dunnere hoofdlijn heeft als doel de stroomdruk op de lijn te verminderen en zodoende kun je het gewicht van de voerkorf ook beperkt houden. De montage van de korf is zoals de meeste vissers die gebruiken op stromend water, met de korf opgesloten in een vaste lus zodat deze 20 tot

Zammataro aan de slag met het prototype feeder.

Zammataro is altijd secuur met zijn voer.

25 centimeter kan schuiven. Onder de lus draait Michael het laatste stuk van de hoofdlijn in elkaar om een stugge afhouder te creëren. Een onderlijn van 16/00 met een haak Gamakatsu 1310N in maat 10 maakt het geheel compleet. De totale lengte van de onderlijn vanaf de korf bedraagt circa een meter.

Rollende korf - minder vis!

Tijd nu om te peilen. Het liefst vist Michael op de Nederrijn op een afstand van tussen de 35 en 40 meter. De sterke stroom door het hoge water maakte dit vandaag echter onmogelijk. Michael legt uit dat het voor de hand ligt dat de vis ook aanzienlijk dichter bij

de oever zal staan wanneer het zo hard stroomt. Volgens hem is 25 meter dan de maximale visafstand. Na een aantal proefworpen met verschillende korven komt Michael tot de conclusie dat vissen met ankerkorven een must zal zijn, aangezien zelfs een 140 grams korf zonder ankers nog steeds resoluut wordt mee-

Relatief kleine korfjes

Hij vist altijd zo rustig...

gesleurd. Een 120 grammer mét ankers blijft echter keurig stil liggen. Een korf die te veel weggrolt, zal je altijd minder vis opleveren aangezien een rollende korf behalve naar links of rechts ook dichter naar de kant komt. Je vist dan buiten het door je zelf gemaakte voerspoor en komt dan dus ook naast de vis terecht. De kans op vastraken tussen aanwezige stenen op de rivier is ook groter met een te lichte, rollende korf. Zorg dus altijd voor een voldoende zware voerkorf.

Zuinig met aas deze keer.

Kleine korfjes

Voor hij met vissen begint, knipt Michael een paar pieren kapot in een polecup om deze vervolgens door zijn voer te mengen. Per korf voegt hij nog een plukje casters toe en voert eerst een drietal korfjes, alvorens de onderlijn te monteren en daadwerkelijk te gaan vissen. Opvallend is dat Michael vrij kleine korfjes gebruikt en ook nog eens vrij zuinig is met aas door zijn voer. Dat

hebben we toch ook wel eens anders gezien... Michael zegt daarop het volgende.

Wanneer je bijna uitsluitend met veel aas voert en slechts een propje voer gebruikt om je korf te dichten, dan kun je net zo goed met paneermeel gaan vissen in plaats van met een compleet voer. Ik heb heel veel vertrouwen in mijn voermix en wil derhalve de vis niet verder overvoeren met veel casters of wormen. Het voer

Een bocht in de lijn voorkomtenigzins het weggrollen van de korf.

moet ook zijn werk kunnen doen. Voor het gebruik van een grote voerkorf zie ik geen noodzaak. Door heel regelmatig kleine hoeveelheden te voeren, houd je de vissen geïnteresseerd. Ik neem eigenlijk nooit meer dan een liter casters mee naar een wedstrijd. Met de korfjes die ik gebruik, kan ik de vis prima op mijn plek houden. Ik zou wel liever met een korf zonder ankers vissen, maar de harde stroming maakt dat onmogelijk. Een korf zonder ankers wordt bij een aanbeet makkelijker gelift door de vis, waardoor je ook bij kleine vissen goede duidelijke beten doorkrijgt.

Bocht in de lijn...

Het vissen begint en zodra Michael heeft ingeworpen houdt hij de hengel tijdens het afzakken van de korf tegen de stroomrichting in, totdat de korf de bodem heeft bereikt. Pas dan wordt de hengel op de steun gelegd. Op deze manier komt er een bocht in je lijn die er voor zorgt dat de korf beter blijft liggen zonder weg te rollen. De bocht in de lijn drukt de korf als het ware tegen de bodem. Al bij de eerste inzet krijgt Michael een paar tikjes, maar die leveren nog geen vis op. De zenuwachtige beetjes duiden op kleine vissen die als

eerste de voerplek hebben gevonden. Deze voorns maken korte metten met de maden en casters op de haak. Als Michael er vervolgens een paar van weet te vangen, vindt hij het tijd worden voor twee piertjes op de haak in de hoop grotere vissen te vangen. Dikke platten zijn voor Michael namelijk altijd hét doel. De aanbeten worden wel wat gedeceerder en de vissen die azen op de wormen zijn ook al wel een stuk groter dan de eerste vissen, maar de echt dikke brasems laten zich nog niet zien. Als er twee uur zijn verstreken met veel beet, maar weinig echt dikke

Een blauwneus?

vissen, vindt Michael dat er allicht toch weer iets veranderd moet worden. Hij denkt dat de grootste vissen misschien toch nog dichterbij de oever staan. Hij kort zijn lijn zo'n zeven meter in, om op een afstand van 18 meter te gaan vissen. Hier kun je wel al een stuk lichter vissen, maar de bodem met allemaal stenen maakt op die afstand het vissen onmogelijk. Na een beetje uitproberen blijkt de kortst mogelijke visafstand 21 meter te zijn. Hier vist Michael een goed half uur en komt dan tot de conclusie dat de vissen die hij op deze afstand vangt nóg kleiner zijn dan die op de oorspronkelijke 25 meter. Reden genoeg dus om weer snel terug te gaan naar de 25 meterlijn. Hier duurt het niet lang voordat Michael weer in het oude ritme zit. Zo zie je maar weer eens dat het wel degelijk verschil maakt op welke afstand je soms moet gaan vissen. Hoewel het verschil tussen de twee plekjes slechts vier meter bedroeg, ving Michael toch op beide stekken een ander formaat vis. Tussen alle voorns, bliken en enkele mooie brasems door, ving Michael ook nog een blauwneus (Latijn: Vimba vimba). Deze sterke riviervis die veel weg heeft van een

kruising tussen een brasem en een kolblei heeft een kenmerkende donkere knobbel voor op zijn kop. Naast de barbeel heeft deze vis ook zijn weg op onze rivieren gevonden.

Leber & amandel!

Michael heeft een bakje in zijn aasbak staan met diverse geur- en smaakstofjes die je door het voer kunt mengen of op je aas kunt smeren. Hij zegt daarover dat je vooral niet moet denken dat er wondermiddeltjes bestaan die je zonder slag of stoot een berg vis zullen opleveren wanneer je deze aan je aas smeert. Wel gelooft hij dat een beetje geur- of smaakstof aan het aas of voer weer een paar extra vissen zou kunnen opleveren wanneer de beten wegvallen. Je moet als wedstrijdvisser toch creatief blijven en manieren verzinnen om de concurrentie een slag voor te blijven. Michael heeft allerlei smaken voorhanden, waarbij hij vooral gelooft in zijn eigen 'leber' (= leversmaak) en een amandelconcentraat.

In een van de volgende edities gaan we er nogmaals een dag opuit met deze Duitse crack. Dan wil hij ons iets laten zien over het vissen met de vaste stok op een rivier

in de buurt van zijn woonplaats Essen. Een dergelijk aanbod laten we niet aan onze neus voorbij gaan en we zullen hem dan opnieuw van dichtbij volgen om er weer iets van op te kunnen steken.

JanWillem Nijkamp

